

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, Άγιοι πατέρες, Σεβαστοί μου γονείς, αγαπητοί συγγενείς και φίλοι.

Εύρισκόμενος ενώπιον τῆς ωραίας Πύλης και ἀτενίζων τὸ πρόσωπον τοῦ Ποιμένου μας, τοῦ σήμερον μεταδιδόντος μοι μὲ τὰ μαρτυρικὰ και ἁγιασμένα χέρια Του τὸν τρίτο και ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης, ἦτοι τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης λειτούργημα, ἐνθυμοῦμαι τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ και Ἐπίσκοπο:

«Τέκνον Τιμόθεε, ... ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασεν γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν, Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε».

Ὅντως Μακαριώτατε δὲν εἶναι σήμερα ἡμέρα προσωπικῆς μου δόξας, εἰ και ἡμέρα ἀδιαμφισβήτητης προσωπικῆς μου χαρᾶς. Δὲν εἶναι οὔτε ἡμέρα προσωπικῆς μου ἐπιτυχίας, εἰ και ἡμέρα ὄντως σήμερα, τῆς προσωπικῆς μου «καταπαύσεως» ἐκ τῶν ἔργων μιᾶς 15ετοῦς, ἐναγωνίου πορείας στὸν χῶρο τῆς Ἱεραποστολῆς στὴν Ἀφρική. Σήμερα ὅμως, εἶναι ἡμέρα ὄντως ἀναγεννήσεως ἑνὸς ἀκόμα τέκνου Σας, μέσα ἀπὸ τις δικές σας προσευχές, τὴ διδασκαλία σας, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα μέσα ἀπὸ τὸ δικό σας φωτεινὸ παράδειγμα ζωῆς. Μιᾶς ζωῆς πὺ ἐκπέμπει τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλοκατανόησης, τῆς ἀνεκτικότητας, τῆς μακροθυμίας, τῆς δύναμης τῆς πνευματικῆς πὺ μὲ στήριξε τόσα χρόνια, ἀθόρυβα και διακριτικὰ και ὀδήγησε τὰ βήματα τῆς ἐλαχιστότητάς μου εἰς ὁδοὺς σωτηρίας. Γιατὶ τὰ μονοπάτια τῆς Ἀφρικῆς ὅλοι μας γνωρίζουμε ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε φωτεινὰ, ἀλλὰ ὑποκρύπτουν πολλάκις κινδύνους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι ὄρατοὶ ἂν λείψει τὸ Φῶς.

Τὸ Φῶς αὐτὸ μοῦ χαρίζεται κάθε ἡμέρα μέσω τῆς δικῆς Σας ἀγάπης γιὰ τὴν ὁποία σήμερα ἔχω νὰ καυχηθῶ, νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ και νὰ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ ἀγωνισθῶ μὲ τις μικρές μου δυνάμεις, γιὰ νὰ τὴν ἐπαυξήσω στὸ μέγιστο, ὡς ἐλάχιστος ἀποδέκτης και φορέας τῆς.

Μέσα ἀπὸ τὴ δική Σας λοιπὸν ἀγάπη Μακαριώτατε, σήμερα βλέπω και τὸν δικό μου ταπεινὸ ἀγῶνα και κατανοῶ τὸν ἑαυτὸ μου ὄχι ὡς «ἐν ἐσόπτρῳ» ἀλλὰ ὡς μέτοχο τῆς ἐλευθερίας πὺ μοῦ χαρίστηκε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μέσα στὸν χῶρο τῆς Ἱεραποστολῆς, μέσα ἀπὸ τις δικές σας εὐχές. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, ἀπαιτεῖ ὡς γνωστὸν θυσίες, ἔμπρακτες. Ἄν ἔχω λοιπὸν γιὰ κάτι νὰ καυχηθῶ σήμερα, εἶναι γιὰ τὸ ὅτι

μέσα από τη δική σας θυσιαστική πολυετή πορεία στο σεπτό μας Πατριαρχείο, διδάχτηκα ότι ο Έπίσκοπος είναι, ό εν μέσω της Έκκλησίας ιστάμενος, εις τύπον του άχρι θανάτου θυσιασθέντος μεγάλου Αρχηγού και Τελειωτού της Πίστεώς μας και του κάθε άγωνα μας. Έτσι προσπάθησα τόσα χρόνια να σταθώ κοντά στους Αφρικανούς μας αδελφούς. Όχι ως διδάσκαλος αλλά ως αδελφός. Όχι ως άγιος αλλά ως αγωνιζόμενος. Όχι ως «άλωβητος» αλλά ως πληγωμένος κι εγώ άνθρωπος, δικός τους, που αγωνίζεται να οδηγήσει, καθοδηγούμενος μέσα από τον δικό τους πόνο, προς την Χαρά του Χριστού. Ίδου λοιπόν που σήμερα αυτή ή αγάπη την όποία διδάχτηκα και προσπάθησα ταπεινά να ζήσω και να μεταδώσω, πολλαπλώς, μου αντιχαρίζεται.

Πίσω από την σημερινή Πεντηκοστή, κρύβεται άφανώς επίσης, ένας άλλος μεγάλος πατέρας, όπως άλλοστε κι έσεεις πολλές φορές μου έπισημάνατε Μακαριώτατε. Ένας δεύτερος για έμένα Ηλίας, κάτω από την μηλωτή του όποιου, αξιώθηκα να ύπηρετήσω τον χώρο της Έκκλησίας κατά τις δυνάμεις μου, για να φτάσουμε μαζί να ζήσουμε τη σημερινή χαρά.

Σεβαστέ μου Γέροντα, Γέροντα Ιωάννη,

ει και μακράν, ει και πολίος και υπέργηρος, είμαι σίγουρος ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεσαι εν πνεύματι εν μέσω ήμών, μαζί με την αγαπητή Συνοδεία μας. Ασπάζομαι με ευλάβεια τα άγιασμένα χέρια σας, σās ευχαριστώ για όλες τις ανεκτίμητες θυσίες που έκανατε για μένα και προσκυνώ. Προσκυνώ, ικετεύων Γέροντα, δια τās ευχάς σου, ώστε: «τη μηλωτή σκεπάσας, εις ουρανούς αναγάγης με» (άγ. Έφραίμ, «παραίνεσις εις άσκητάς»), σε αυτήν την στερνή και καθοριστική στροφή της ζωής μου.

Σεβαστοί μου γονείς. Βρίσκεστε για μιá ακόμα φορά στο πλάι μου σήμερα, για να σταθείτε ει και γηραιόι όντες, ως στήριγμα, στην μεγάλη αυτή στιγμή που ή χαρά του υίου σας, έρχεται να αναμειχθει με την αγωνία για την μεγάλη ανάβαση ή όποία προβάλλει σήμερα μπροστά του. Μα καμία χαρά δεν είναι αμέτοχη της λύπης και κανένας άγωνας δεν έχει αίσιο τέλος αν δεν βαπτισθει στον ιδρώτα της ύπομονής και της αγωνίας. Αυτό μου διδάξατε με τη ζωή σας. Σās ευχαριστώ για όλα, μα πάνω από όλα για τó ότι μου δείχνετε καθημερινά τον δρόμο του Χριστού. Συγχωρέστε με για τις έλλείψεις της νεότητος αλλά και τα σφάλματα της υπόλοιπής μου ζωής και δώστε μου σήμερα την ευχή σας.

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς πὺν σήμερα τὸ φιλότιμο, ἡ ἀγάπη σας καὶ οἱ προσευχῆς σας γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου μὲ ὀδηγοῦν γιὰ ἔσχατη φορὰ στὴν εὐλογημένη στιγμή τῆς χειροτονητήριάς μου γονυκλισίας, ἐνώπιον τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου. Εἴστε ὅλοι σας, ὁ καθένας σας ξεχωριστὰ ἓνα σμαράγδι πὺν θὰ στολίζει τὴν νοητὴ μου πνευματικὴ στολή, πὺν θὰ μὲ σκεπάζει ἄχρι τέλους τῆς παρούσης ζωῆς. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου καὶ στίς εὐχῆς σας ἐλπίζω καὶ στηρίζομαι.

Ὅφείλω νὰ εὐχαριστήσω αὐτὴν τὴν στιγμή, ἓναν Μητροπολίτη ὁ ὁποῖος ἴσταται ἀθορύβως μὲν ἀλλ' ἐν δυνάμει καὶ μερίμνη πατρικῆ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια κοντὰ μου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, κ. Βαρνάβας, εἶναι ἓνα πρόσωπο πὺν θυμᾶμαι ἀπὸ μικρὸ παιδί. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν παραδειγματικὴ χαρὰ καὶ τὴν αὐτοθυσία του στὴν ὑπακοή στὸν Γέροντα ἐπίσκοπο τῆς τροφοῦ Μητροπόλεως μας, τὸν μακαριστὸ κ. Διονύσιο, πὺν αὐτὴ τὴ στιγμή εὐχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Σᾶς εὐχαριστῶ Σεβασμιώτατε πὺν τόσα χρόνια εἴστε δίπλα μου καὶ ἡ Μητρόπολη πὺν μὲ ἀνέθρεψε στὴν νεότητά μου, συνεχίζει νὰ με στηρίζει, ἀκόμα καὶ τώρα, σὲ αὐτὴν τὴν ὕστατη στιγμή, μέσω τῶν σεβαστῶν ἀντιπροσώπων σας, ἰδιαίτέρως τοῦ π. Βασιλείου Βύλριου, τοῦ ἐκ τῆς φοιτητικῆς μου ζωῆς πνευματικοῦ μου καθοδηγητῆ καὶ προσωπικοῦ μου στηρίγματος, στίς δυσκολότερες στιγμῆς τῆς Ἱεραποστολικῆς μου πορείας. Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ὀφείλω ἐπίσης στὸν ἀγαπητὸ πατέρα Γεώργιο Μίλκα καὶ ὅλους γενικὰ τοὺς ἱερεῖς σας, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον στηρίζουν τὸ ἔργο μας.

Δὲν παραλείπω νὰ ξεχάσω σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸν ἀείμνηστο πατέρα Πολύβιο τὸν πνευματικὸ μου πατέρα κατὰ τὴν δύσκολη ἐποχὴ τῆς ἐφηβίας μου. Τὴν εὐχὴ του νὰ ἔχω, αἰώνια ἄς εἶναι ἀναπαυμένος, καὶ ἄς δέεται δι' ἐμὲ ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ πὺν τόσα χρόνια μὲ ζῆλο ὑπηρέτησε.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Πτολεμαῖδος κ. Παντελεήμων, ἀρχιγραμματέα τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἓνα εὐχαριστῶ δὲν εἶναι σίγουρα ἀρκετὸ γιὰ ἓναν ἀρχιερέα τοῦ Θρόνου πὺν μοῦ στάθηκε δίπλα μου σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς διακονίας μου ὡς πατριαρχικοῦ ἐπιτρόπου, ὡς πατέρας, ἀδελφός, παγηγοριά καὶ στήριγμα στίς θλίψεις καὶ τίς δοκιμασίες μου. Ἐλπίζω ὅτι οἱ δεσμοὶ πὺν μᾶς ἐνώνουν θὰ μείνουν ἕως τέλους ἀδιάρρηκτοι. Προσβλέπω στίς εὐχῆς καὶ τὴν βοήθειά σας.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Πηλουσίου κ. Νάρκισσε σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας ποὺ τόσο διακριτικὰ μοῦ δείχνετε. Σᾶς εἶμαι εἰς ἀεὶ εὐγνώμων. Ἡ ἀπλότητα καὶ ἡ συνέπειά σας μὲ βοηθοῦν ἀφάνταστα.

Ἀλλὰ σήμερα στέκεται ἀνάμεσά μας καὶ ἓνας ἀκόμα ἐπίσκοπος ποὺ ἀθόρυβα καὶ με διάκριση, μὲ τὸ χαμόγελο ἄσβεστο, τὴν ἐλπίδα στὰ χεῖλη, τὴν ἀνθρωπιὰ στὴν καρδιά του, τὴν καλὴ διαχείριση τῆς Ἐπισκοπῆς του στὸν νοῦ του καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸ πρόσωπό μου ἀμετακίνητη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ βρεθήκαμε μαζί, εἶναι αὐτὸς ποὺ διέλυσε τὰ νέφη ποὺ ἄδικα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ τῆς ὑπάρξεώς μου. Τὸν δέχθηκα μὲ χαρὰ ὡς ἐπίσκοπό μου στὴν Νότια Μαδαγασκάρη καὶ στάθηκα κοντά του ὅσο μποροῦσα περισσότερο. Ὡς ἀντίτιμο ἔλαβα στὴν ζωὴ μου ἓναν δεύτερο Πρόδομο, ἓνα δεύτερο ἄγγελο ποὺ ἔβαλε τέλος σὲ μιὰ μακρόχρονη δοκιμασία μου καὶ μὲ ἐνήγαγε ἐκ λάκου ταλαιπωρίας, στὴ γῆ τῆς προσωπικῆς μου ἐπαγγελίας. Θεοφιλέστατε ἅγιε Τολιάρας καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομε, εἶστε πατέρας μὰ πάνω ἀπὸ ὅλα ἀδελφός μου. Σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ σᾶς ἐπαινῶ γιὰ τὸ ἔργο σας.

Σεβαστέ μου πατέρα Σέργιε, πατέρα καὶ φίλε τοῦ Πατριαρχείου μας. Σήμερα ἡ παρουσία σου ἐδῶ, ὡς προϊσταμένου τῆς ἐνορίας τῆς Ἁγίας Τριάδος Κηφισιάς, ἀποδεικνύει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη ὅλων σας στὴν ἐνορία. Αὐτὴν τὴν ἀγάπη ποὺ ἔλλειψε ἀπὸ τὸν κόσμο. Τὴν ἀγάπη ποὺ στέκεται δίπλα στὶς χαρὲς τῶν ἀδελφῶν καὶ ὄχι μόνο στὶς λύπες τους. Με συγκινεῖ ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον σας. Σᾶς εἶμαι εἰς ἀεὶ εὐγνώμων.

Ἐλλογιμώτατε καθηγητὰ μου κ. Θωμά Ξένε, εἰ καὶ ἀπὼν γιὰ ἔκτακτους οἰκογενειακοὺς λόγους, δὶ' ἐμὲ ἀντιπροσωπεύετε τὸν ἀκαδημαϊκὸ κόσμο μου. Στὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου μας βρῆκα ἀνθρώπους σὰν ἐσᾶς, τοῦ πνεύματος ποὺ μὲ φιλότιμο καὶ ζῆλο, μοῦ δίδαξαν πάνω ἀπὸ ὅλα τὸν δρόμο τῆς διανόησης καὶ τῆς ὀρθῆς λογικῆς καὶ κρίσης. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἐφόδια ποὺ ἀπέκτησα στὴν φοιτητικὴ μου ζωὴ, πέραν τῶν θεολογικῶν γραμμάτων. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους καὶ σᾶς εἶμαι εἰς ἀεὶ εὐγνώμων, γιὰ τὴν ἐν Χριστῶ διδασκαλία ποὺ μοῦ προσφέρατε.

Πατέρα καὶ ἀδελφέ μου κ. Νόστη Ψαρά. Ἴδου ποὺ ὁ συγγενής σου, τὸ «δικό σας παιδί» ὅπως μὲ ἀποκαλοῦσες, ἀναβαίνει τὴν τελευταία βαθμίδα, στὴν διακονία τῶν ἀδελφῶν μας καὶ τοῦ συνανθρώπου. Σὲ εὐχαριστῶ ἐσένα καὶ στὸ πρόσωπό σου ὅλη τὴν ἀδελφότητα Ἐξωτερικῆς

Ίεραποστολῆς, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς συλλόγους ποὺ στάθηκαν καὶ στέκονται δίπλα μου στὸν ἀγῶνα μου.

Σεβαστοὶ μου πατέρες, ἀγαπητοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Κύριε ἀντιδήμαρχε Εὐόσμου καὶ συγγραφέα, ἀγαπητέ μου, κ. Σωτήρη Νικολαΐδη. Ἄνθρωποι ποὺ στέκεστε δίπλα μου μὲ τὴν προσευχή σας, τὴν στήριξη που μοῦ προσφέρετε, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καρδιά σας. Αὐτὴν τη στιγμή εἶστε ἡ ἔμπρακτη δι' ἐμὲ ἐπιβεβαίωση τῆς κλήσεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἀνταποδίδει ἑκατονταπλάσια τὴν ἀγάπη σας. Σᾶς εὐχαριστῶ, θὰ εἶμαι πάντα κοντά σας καὶ θὰ προσβλέπω στὴν ἀνεκτίμητης ἀξίας στήριξή σας.

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, πολυσέβαστέ μας Πατριάρχα καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς, κ.κ. Θεόδωρε Β, ἐπανερχομαι καὶ πάλι σὲ ἐσᾶς γιατί ἔτσι πρέπει καὶ ἀρμόζει συνειδησιακά νὰ πράξω κατ' αὐτὴν τὴν πανίερη στιγμή.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι μιὰ κοινωνία ἀγάπης ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν συλλογικότητα καὶ τὴν ἐνότητα. Αὐτὸ δηλώνει ἐξ' ἄλλου καὶ ὁ Παύλειος ὀρισμὸς τῆς «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορ. 12). Αὐτὸ διδασκόμαστε καθημερινὰ καὶ ἀπὸ τὸ δικό Σας παράδειγμα ζωῆς. Γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ποιμένα συνοψίζεται ὅλη ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὴ ἡ συνειδητοποίηση τοῦ ἐνωτικοῦ καὶ συλλογικοῦ χαρακτήρα τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ μέγιστο δῶρο ποὺ ἀπεκόμισα τόσα χρόνια καὶ ἀπορρέει ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὴ ἡθος Σας πρωτίστως Μακαριώτατε, ἀλλὰ καὶ τὸν φιλόανθρωπο χαρακτήρα τοῦ Πατριαρχείου μας. Ὅταν κάποιος θελήσει νὰ ἐνσχύσει ἐπάνω στὸν ἀνθρώπινο πόνο, τότε κατανοεῖ καὶ τὴν ἐννοια τοῦ «ἀγίου» στὴν Ἐκκλησία. Οἱ πιστοὶ τότε καλοῦνται ἐνσυνειδήτως «ἀγιοι» ἐντὸς μας, ὡς συλλογικὴ ὄντοτητα, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ». Εἶναι τὸ «βασιλείον ἱεράτευμα». Τὸ καύχημα καὶ ἡ χαρὰ τοῦ κάθε Ἐπισκόπου, τὸ ὁποῖο φέρει ἐντὸς του τὴν ἱερὴ καὶ πνευματικὴ ὑπόσταση, ἄνευ ἐξαιρέσεων, γιὰ νὰ ὀδεύει αἰωνίως, ὡς ἓνα σῶμα πρὸς τὴν ἐνότητα, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὁ ἀνώτερος σκοπὸς τῆς Θεῆς Οἰκονομίας.

Σὲ λίγο, ὅταν τὰ ἀγιασμένα Σας χέρια θὰ ἀκουμποῦν ἐπάνω μου Μακαριώτατε, τότε εὐχηθεῖτε παρακαλῶ, νὰ μείνει μέσα μου ἄσβεστη αὐτὴ ἡ προσευχή, αὐτὴ ποὺ μὲ κράτησε τόσα χρόνια στὴν Ίεραποστολή καὶ στὴν ταπεινὴ μου διακονία στὸ Πατριαρχεῖο μας, παρὰ τίς ἀναρίθμητες δοκιμασίες. Εὐχηθεῖτε, καὶ ἂν πέσουν τὰ πολυτίμητα δάκρυά Σας ἐπάνω μου, ἄς εἶναι μαζί μὲ τίς εὐχές Σας, δι' ἐμέ, «τὸ μύρο τὸ καταβαίνων ἐπὶ τὴν ᾠαν» τῶν πρώτων αὐτῶν ἀρχιερατικῶν μου

ένδυμάτων, γὰ νὰ σταθοῦν ἐπ' αὐτῶν, ὡς πολύτιμοι μαργαρίτες, λάμποντες ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Γιὰ νὰ μοῦ θυμίζουν, τὴν ἀδιαμφησβήτητη εὐαγγελικὴ ρήση, καὶ προσωπικὴ μου ταπεινὴ δέηση, ἰδιαίτερα γὰ τὴν νεοσύστατη Ἐπισκοπὴ τῆς Μπούνια καὶ Κισανγκάνι τὴν ὁποίαν καλοῦμαι ἐκ τοῦ νῦν, θυσιαστικῶς νὰ ὑπηρετήσω:

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδοκάς μοι, ἵνα ὣσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς...ἵνα ὣσι τετελειωμένοι εἰς ἓν». Ἀμήν. Τὴν εὐχή σας Μακαριώτατε.